

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. B. L.,** zast. JUDr. Jiřím Slezákem, advokátem, se sídlem Ulrichovo náměstí 737, Hradec Králové, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, se sídlem nábřeží U Přívozu 122/4, Hradec Králové, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2011, č. j. 30 Ad 11/2010 – 114,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2009, č. j. HSHK-148-1/KŘ-2009, bylo na základě ustanovení § 190 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru"), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 28. 11. 2007, č. j. HSHK-768-5/KŘ-2007 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí uložil žalobci kázeňský trest odnětí služební hodnosti podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, jelikož shledal, že žalobce se dopustil kázeňského přestupku tím, že se dne 3. 10. 2007 nepodrobil psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby, ačkoli ho k tomu služební funkcionář vyzval, čímž porušil ustanovení § 92 odst. 3 písm. e)

zákona o služebním poměru, neboť jednak spáchal kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem a dopustil se týmž jednáním též porušení služebního slibu.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že již ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 9. 12. 2007, č. j. HSHK-768-8/KŘ-2007, odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl. Krajský soud v Hradci Králové však rozsudkem ze dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008 - 43, který nabyl právní moci dne 27. 10. 2008, rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2007 zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění závěru, které skutečnosti vedly žalovaného k potvrzení uloženého kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, a dále pro porušení procesních práv žalobce jako účastníka řízení, spočívajícího v tom, že protokol pořízený z jednání poradní komise žalovaného nebyl podepsán také žalobcem.

Žalovaný, řídě se závazným právním názorem krajského soudu, v novém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2009 podrobně popsal průběh řízení a skutečnosti (osobnost žalobce, ohrožení řádného fungování Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje jakožto zvlášť škodlivý následek žalobcova jednání, intenzitu zavinění), které ho vedly k závěru, že se žalobce dopustil uvedeného kázeňského přestupku a z jakého důvodu mu byl uložen právě trest odnětí služební hodnosti a zdůraznil, že v opakovaně provedeném řízení bylo postupováno pečlivě tak, aby byla zachována všechna procesní práva žalobce jako účastníka řízení ve věcech služebního poměru. Řízení tedy nebylo stiženo žádným procesním pochybením. Námitkám žalobce uvedeným v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opět nepřisvědčil.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, v níž namítal, že ač se žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 26. 2. 2009 věnoval velmi podrobně jednotlivým námitkám žalobce, nevypořádal se s důvody uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, neboť nevyvrátil tvrzení žalobce, že příčinou rozporů mezi ním a žalovaným, a v důsledku toho i nedůvodného postihu žalobce ve smyslu ustanovení § 77 odst. 10 zákona o služebním poměru, byly zásadní odlišnosti v náhledu na dodržování zákonných norem, interních nařízení o hospodaření s majetkem státu, vynakládání veřejných, zejména mzdových prostředků, na průběh výběrových řízení a v neposlední řadě tolerování nekvalitní práce služebními funkcionáři, nikoliv však pracovní neúspěchy a údajná duševní labilita žalobce. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nerespektoval § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.") a neřídil se právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku. Podle názoru žalobce lze listinnými důkazy a výpověďmi svědků prokázat porušování § 77 odst. 10 zákona o služebním poměru ze strany žalovaného vůči žalobci, příkladmo bezdůvodné přeřazování žalobce na služební místa neodpovídající jeho odbornému zaměření i stupni dosaženého vzdělání, neřešení vznesených podnětů na vážné nedostatky v oblasti BOZP na pracovišti, či nedůvodné ukládání kázeňských trestů.

Žalobce dále namítal promlčení skutku a v této souvislosti porušení § 186 odst. 9 a § 175 odst. 5 zákona o služebním poměru. Podle názoru žalobce totiž žalovaný v rozporu s výše citovanými ustanoveními tohoto zákona nevydal své rozhodnutí v zákonné lhůtě 60 dnů, když rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008 – 43, nabyl právní moci dne 27. 10. 2008 a k vydání rozhodnutí žalovaného došlo

až dne 26. 2. 2009, tedy po více jak 4 měsících od právní moci citovaného rozsudku. Navrhl, aby Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal mu náhradu nákladů právního zastoupení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 2. 2010, č. j. 30 Ca 38/2009 – 25, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 6800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupkyně. K vznesené námitce promlčení krajský soud uvedl, že žalovanému se nepodařilo řízení o uložení kázeňského přestupku uzavřít do 9. 12. 2007, kdy marně uplynula dvouměsíční subjektivní lhůta uvedená v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Jestliže žalovaný přesto žalobci kázeňský trest uložil, porušil podstatně ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž toto porušení mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Skutečnost, že kázeňský trest byl uložen po uplynutí prekluzivní lhůty, představovala pro krajský soud sama o sobě důvod pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí. Krajský soud se již proto nezabýval dalšími žalobními body, neboť by to již nemohlo ničeho změnit na výsledku projednávané věci.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas kasační stížnost, v níž vyjádřil nesouhlas s právním posouzením otázky údajného marného uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského trestu žalobci. Výklad krajského soudu, který dovodil, že lhůta 2 měsíců podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru bude zachována pouze v tom případě, když je trest v jejím rámci uložen pravomocně, je podle názoru žalovaného v rozporu se systematikou zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2010, č. j. 30 Ca 38/2009 – 25, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Konstatoval, že výklad ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru zaujatý krajským soudem o nutnosti pravomocného potrestání za spáchaný kázeňský přestupek ve dvouměsíční lhůtě stanovené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je nesprávný a neudržitelný a též je v rozporu se systematikou tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud uvedl, že na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvouměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabýt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým aspektům řízení o uložení kázeňského trestu. Je nutno vycházet též z toho, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře (správním orgánu prvního stupně) činí 90 dnů, je tedy sama o sobě delší než dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně) a je tak zřejmé, že dvouměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v ustanovení

§ 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabýt právní moci.

V průběhu dalšího řízení před krajským soudem předložil žalobce vyjádření ze dne 10. 5. 2011, v němž označil postup žalovaného vůči své osobě za předem připravený a vykonstruovaný se záměrem zbavit se jej jako nepohodlného. Výsledky jeho psychologického šetření označil za předem zmanipulované tak, aby mohly být použity proti němu, o čemž svědčí skutečnost, že vyšetřením byla pověřena externí pracovnice (nikoliv tedy příslušník bezpečnostního sboru nebo občanský zaměstnanec v trvalém pracovním poměru) PhDr. S., která za tím účelem měla přijet do Prahy až z Brna, kde působí. Trval na tom, aby v jeho případě bylo psychologické vyšetření provedeno na pracovišti mimo resort Ministerstva vnitra a vyslovil přesvědčení, že žalovaný hrubým způsobem zasahoval do práce resortní psychologické služby. Žalovanému rovněž vytkl, že jej nevyzval k návštěvě psychologického pracoviště u součásti v Hradci Králové, přestože je v jeho organizační struktuře. Zdůraznil, že ohledně své psychické způsobilosti nebyl dříve žalovaným nikdy kontaktován, poslední lékařskou prohlídku u služebního lékaře absolvoval v létě 2007. Poukázal na rozporuplnost některých stanovisek žalovaného a vyjádřil přesvědčení o zneužívání postavení vedoucího služebního funkcionáře žalovaným. Znovu poukázal na nepřiměřenost uloženého kázeňského trestu a rozpory v jednání žalovaného, který „preferuje údajnou domněnku před skutečností“. Zopakoval své přesvědčení, že žalovaný se jej chtěl jako nepohodlného pracovníka zbavit, a proto vůči němu postupoval způsobem naplňujícím znaky ustanovení § 77 zákona o služebním poměru. Navíc jej údajně žalovaný poškozuje i u současného zaměstnavatele. V souvislosti s těmito tvrzeními navrhl žalobce výslech řady svědků. K těmto návrhům se pak podrobně vyjádřil při jednání soudu, které proběhlo dne 17. 5. 2011 a při které účastníci setrvali na svých stanoviscích a procesních návrzích.

Krajský soud v Hradci Králové po provedeném jednání rozsudkem ze dne 26. 5. 2011, č. j. 30 Ad 11/2010 – 114, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejprve připomněl, že již ve věci rozhodoval (a to ještě před vydáním shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu), kdy rozsudkem ze dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008 – 43, zrušil původní rozhodnutí žalovaného. Poukázal na odůvodnění svého rozsudku, z nichž je zřejmé, že původní rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost jeho závěrů ohledně uložení kázeňské trestu odnětí služební hodnosti pro nedostatek důvodů a dále pro hrubé procesní pochybení v odvolacím řízení, když žalovaný nevyhotovil správným způsobem protokol o jednání poradní komise.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný v dalším řízení (po vrácení věci), jakož i v novém rozhodnutí, tyto nedostatky napravil. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce svým jednáním naplnil minimálně dvě ze zákonem stanovených skutkových podstat pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, neboť svým jednáním se jednak dopustil kázeňského přestupku se zvlášť škodlivým následkem a dále porušení služebního slibu. Žalovaný přitom obšírně zdůvodnil, v čem shledal naplnění podmínek pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Krajský soud tak dospěl k závěru, že k uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti žalobci došlo v souladu s § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Připomenul, že již v rozsudku ze dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008 – 43, dospěl

k závěru, že se žalobce svým jednáním kázeňského přestupku dopustil. Ani v nynějším řízení neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit. Zdůraznil, že žalobce v žalobě namítá skutečnosti, které s přezkoumávaným kárným řízením vedeným proti jeho osobě nesouvisí buď vůbec, nebo jenom nepřímo. Opomíjí však zásadní věc, že bylo jeho povinností podrobit se nařízenému psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby. Postoj žalobce, který předem považoval všechny resortní psychology, respektive jimi vypracované výsledky vyšetření za zmanipulované funkcionáři Hasičského záchranného sboru, podle krajského soudu neobstojí, zejména když argumentace žalobce v této otázce je značně protichůdná. Ačkoliv odmítl podrobit se vyšetření u klinické psycholožky Policie České republiky PhDr. A. V. v Hradci Králové, v replice doručené krajskému soudu dne 10. 5. 2011 žalovanému vytýká, že mu nenařídil podrobit se psychologickému vyšetření u psychologů Hasičské záchranné služby na jejich detašovaném pracovišti v Hradci Králové. Současně ale napadá i skutečnost, že při psychologickém vyšetření v Praze jej měla vyšetřit PhDr. S., tedy externí pracovnice a nikoliv příslušník bezpečnostního sboru či občanský zaměstnanec. Uvedená rozporná argumentace tak podle krajského soudu svědčí o tom, co jasně vyplynulo také z žalobcova vyjádření při jednání u soudu, že od počátku měl v úmyslu se předmětnému vyšetření u jakéhokoliv resortního psychologa vyhnout. V této souvislosti krajský soud uvedl, že vyhláška č. 487/2004 Sb., umožňuje vyšetřovanému vyvolat v případě jeho nesouhlasu se závěry vyšetření přezkumné řízení, v němž není zapovězeno předkládat ze strany vyšetřovaného případné jiné relevantní důkazy na svoji obranu, například i odborný posudek vypracovaný mimoresortním psychologem.

Takovým způsobem ovšem žalobce nepostupoval a svým jednáním se tak dopustil kázeňského přestupku, tak jak je mu to správními orgány vytýkáno. Krajský soud nepřisvědčil ani zbývajícím žalobním námitkám. Shledal totiž, že žalovaný po zrušení předchozího rozhodnutí a po vrácení věci postupoval zcela v intencích pokynů a závěrů krajského soudu obsaženým v již opakovaně zmíněném rozsudku ze dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008 – 43. K námitce promlčení pak krajský soud odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68.

Krajský soud uzavřel, že v postupu služebních funkcionářů vůči žalobci neshledal, že by se dopustili jednání vymezeného v § 77 zákona o služebním poměru. Kázeňské řízení se žalobcem proběhlo v souladu s příslušnými procesními předpisy a rozhodnutí žalovaného, které je jeho výsledkem, neshledal ze shora uvedených důvodů nezákonným.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že rozhodnutí žalovaného nevyvrací tvrzení žalobce, že příčinou rozporů mezi ním a žalovaným, a v důsledku toho i neodůvodněného postihu žalobce žalovaným ve smyslu § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, byly zásadní rozpory v názoru na dodržování zákonných norem, interních nařízení, hospodaření s majetkem státu, vynakládání veřejných, zejména mzdových prostředků, průběh výběrových řízení a v neposlední řadě též tolerování nekvalitní práce služebními funkcionáři, a nikoli pracovní neúspěchy a údajná duševní labilita stěžovatele.

Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nerespektoval § 78 odst. 5 s. ř. s. a neřídil se právním názorem vysloveným krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze

dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008 - 43, když se nezabýval námitkami žalobce a označil je za „stěží přezkoumatelné." Podle stěžovatele lze na listinných důkazech či výpovědích svědků zcela jednoznačně zdokumentovat a prokázat projevy diskriminace, šikanování a zneužívání služebních pravomocí, které žalovaný uplatňoval zcela otevřeně vůči žalobci, přičemž k obdobným nepravostem soustavně přímo nabádal i své podřízené.

Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí odstranil předchozí vytýkané vady spočívající v nepřezkoumatelnosti závěrů o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti a v hrubém procesním pochybení v odvolacím řízení. V této souvislosti stěžovatel namítal, že procesním pochybením žalovaného bylo mimo jiné i to, že nedodržel postup při zjišťování osobnostní způsobilosti stěžovatele. Podle názoru stěžovatele *„zcela vědomě obešel ustanovení odst. (2) Hlava III ZSP – Zdravotní, osobnostní a fyzická způsobilost příslušníka a interních předpisů žalovaného resp. GŘ HZS ČR (viz čl. 5 odst. (1) SIAŘ č. 89/2006, Část II SIAŘ č. 29/2003 – Etický kodex psychologa HZS ČR, část II. bod 4 SIAŘ č. 18/2007, resp. § 5 odst. (3) ZSP) a v konečném důsledku tedy porušil i § 205 písm. a) ZSP, podle něhož osobností způsobilost příslušníka posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na jeho přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru."* Výše uvedená norma – částka 29/2003 mimo jiné zavazuje psychologa k tomu, aby plně informoval klienta o cíli a povaze hodnotícího terapeutického nebo tréninkového postupu. Stěžovatel však takovouto informaci nikdy neobdržel, ačkoliv z písemných důkazů založených ve spise je zřejmé, že ji opakovaně vyžadoval.

Podle stěžovatele žalovaný v souvislosti s prošetřováním odvolání stěžovatele z funkce náměstka ekonomického úseku HZS Královéhradeckého kraje nerespektoval pravomocná rozhodnutí nadřízených ministrů vnitra ČR (např. rozhodnutí ve věcech personálních MV č. 43/2006, č. 63/2009, resp. č. 64/2009). Stěžovatel uzavřel, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s § 181 odst. 2 písm. a) a b) zákona o služebním poměru a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2011, č. j. 30 Ad 11/2011 – 114, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost trpí stejnou vadou jako předchozí podání stěžovatele, a to obecností a tendencí k odvádění pozornosti od samotného předmětu soudního řízení, kterým je přezkum rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel však i nadále pokračuje v blíže neupřesněných tvrzeních o „diskriminaci a šikanování", které se vůči němu měl v minulosti dopustit žalovaný, aniž by tato tvrzení blíže vysvětlil, popsal skutkový stav a označil konkrétní důkazy. I kdyby ale tyto důkazy předložil, učinil by tak dle názoru žalovaného nadbytečně, neboť otázky případného porušení zákazu diskriminace příslušníka bezpečnostního sboru, plynoucího z ustanovení § 77 zákona o služebním poměru se měla stát předmětem jiného řízení, než je řízení v předmětné věci.

Žalovaný dále zdůraznil, že pro vydání napadeného rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které mu umožnily zjistit skutkový stav věci, o němž neměl a nemá žádné pohybnosti. Podle názoru žalovaného si stěžovatel musí být dobře vědom konkrétních

výhrad, které vůči němu měl žalovaný v době jeho působní u HZS Královéhradeckého kraje. V tomto ohledu převzal několik služebních hodnocení, v nichž jsou patrny postupně gradující nedostatky v jeho řídící práci, jež vyústily v žalobcovo převedení na služební místo, s nímž nebyla spojena řídící pravomoc.

Kázeňský trest odnětí služební hodnosti byl stěžovateli uložen v prvé řadě pro porušení zákonné povinnosti dle § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, tj. povinnosti podrobit se na výzvu služebního funkcionáře odbornému vyšetření za účelem ověření jeho osobnostní způsobilosti k výkonu služby. Stěžovatel tak podle žalovaného jednal v přímém rozporu s rozkazem nadřízeného služebního funkcionáře. Krajský soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný v tom, že výzva (rozkaz) k absolvování tohoto druhu vyšetření nemusela obsahovat jiné zdůvodnění než takové, které vyplývalo z § 2 vyhl. č. 487/2004 Sb., o osobní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Cíl vyšetření je přitom naprosto zřejmý již z tohoto zdůvodnění a žalobci byl jistě znám i v době, kdy se mu měl podrobit. Argumentace etickým kodexem psychologa HZS ČR je pak podle žalovaného čistě účelová, neboť pokud by se stěžovatel od počátku psychologického vyšetření nevyhýbal, resp. jej přímo neodmítl, pak by mu vyšetřující psycholog jistě ozřejmil podstatu použitých vyšetřovacích metod. K tomu mu ale stěžovatel nedal příležitost. Z obsahu kasační stížnosti je podle žalovaného patrné, že se stěžovatel psychologickému vyšetření nepodrobil zcela vědomě a na důkaz vzdoru proti uloženému rozkazu si kladl neoprávněný požadavek na provedení vyšetření mimo resort Ministerstva vnitra České republiky.

Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a s ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněného důvodu kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci

rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda se stěžovatel tím, že se dne 3. 10. 2007 nepodrobil psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby, ačkoli ho k tomu služební funkcionář vyzval, dopustil porušení ustanovení § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru a spáchal kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 téhož zákona a zda adekvátním postihem za toto porušení služebního předpisu je trest odnětí služební hodnosti zakotvený v § 51 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl přípisem HZS Královéhradeckého kraje ze dne 22. 6. 2007 vyzván, aby se podrobil vyšetření klinickým psychologem, a to dne 26. 5. 2007 v 8:00 hod ve zdravotnickém ústavu Policie ČR, Wonkova 1225, Hradec Králové, vyšetřovna PhDr. A. V. (později byl termín vyšetření změněn na 3. 10. 2007).

Stěžovatel tento přípis převzal dne 22. 6. 2007, což stvrdil svým podpisem a požádal o sdělení důvodu vyšetření s odkazem na příslušné ustanovení vyhlášky č. 487/2004 Sb.

MUDr. V. Š., pracovnice zdravotnického ústavu Policie ČR - správy Východočeského kraje v Hradci Králové, v přípise ze dne 10. 7. 2007, č. j. PVC-7127-2/ČJ-UZ-2007, informovala ředitele HZS Královéhradecké kraje, že stěžovatel se v dohodnutém termínu dostavil k psychologickému vyšetření klinickou psycholožkou PhDr. A. V. s tím, že se psychologickému vyšetření u psychologa ministerstva vnitra pro možnou podjatost odmítá podrobit, ale je ochoten absolvovat toto vyšetření na jiném mimorezortním pracovišti.

V přípise ze dne 26. 7. 2007 sdělil stěžovatel PhDr. A. V., že vdor tomu, že pro vyšetření klinickým psychologem neexistuje ze strany ředitele HZS Královéhradeckého kraje žádný věrohodný důvod, rozhodl se mu podrobit, pokud na tomto požadavku bude i nadále trváno. Toto vyšetření však z důvodu možné podjatosti je ochoten podstoupit na jiném odborném mimoresortním pracovišti, aby tak byla zajištěna jeho maximální nestrannost a objektivita.

Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky v Praze přípisem ze dne 4. 10. 2007, č. j. PO-2329-1/IZS – 2007, informovalo ředitele HZS Královéhradeckého kraje, že stěžovatel se v dohodnutém termínu dostavil na psychologické pracoviště GŘ HZS ČR k psychologickému vyšetření, přičemž uvedl, že se psychologickému vyšetření nepodrobí z důvodů, které zmínil již v dopise ze dne 26. 5. 2007 klinické psycholožce PhDr. A. V. Stěžovatel ústně potvrdil, že podstoupí psychologické vyšetření pouze na odborném mimoresortním pracovišti, aby vzhledem k jeho kauze byla zajištěna maximální nestrannost a objektivita. Z uvedeného důvodu nebylo psychologické vyšetření zahájeno.

Dalším přípisem ze dne 21. 11. 2007, č. j. PO-2329-2/IZS-2007, Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky v Praze řediteli

HZS Královéhradeckého kraje znovu sdělilo, že se stěžovatel v dohodnutém termínu dostavil na psychologické pracoviště. Před zahájením psychologického vyšetření vyšetřujícímu psychologovi zopakoval, že se zjišťování osobnostní způsobilosti formou psychologického vyšetření nepodrobí z důvodů, které jsou uvedeny v textu dopisu MUDr. V. Š. řediteli HZS Královéhradeckého kraje ze dne 10. 7. 2007. Psychologické vyšetření ke zjišťování osobnostní způsobilosti stěžovatele proto nebylo zahájeno. Stěžovateli byla posléze nabídnuta individuální psychologická péče, kterou přijal. Psycholog se v ní zaměřil na redukci stresu formou dotazů k motivaci, pocitům a postojům, které vedly stěžovatele k odmítnutí podrobit se psychologickému vyšetření. Vzhledem k tomu, že byl během psychologické péče redukován stres trvající několik měsíců, probíhal rozhovor od 9:00 do 13:45 téhož dne, což psycholog podchytil v záznamu o poskytnuté péči.

Při ústním jednání o kázeňském přestupku stěžovatele konaném dne 2. 11. 2007, stěžovatel po poučení k věci mimo uvedl, že strávil s psychologem více než 5 hodin a skutečnost, že nemohlo být vyšetření provedeno v nějakém jiném rozsahu, který mu však není znám, není jeho vina. Zadaný úkol splnil a v žádném případě se nedopustil kázeňského přestupku. Nezavinil, že nedošlo k osobnostnímu vyšetření, když absolvoval vyšetření psychologické.

Následně bylo vydáno rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 28. 11. 2007, č. j. HSHK-768-5/KŘ-2007 (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a další shora uvedená rozhodnutí, zejména pak napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2009.

Nejvyšší správní soud na tomto místo pokládá za potřebné uvést přehled právních norem k věci se vztahujících:

Podle § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, *příslušník je povinen dbát, umožňují-li to podmínky výkonu služby, o vlastní bezpečnost a ochranu zdraví, i o bezpečnost a zdraví osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání nebo opomenutí konání při výkonu služby. Příslušník je povinen podrobit se na výzvu služebního funkcionáře lékařskému a psychologickému vyšetření za účelem ověření zdravotní nebo osobnostní způsobilosti k výkonu služby.*

Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, *kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení, *kázeňský přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže příslušník a) věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že služební povinnost neporuší, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ač to vzhledem k okolnostem vědět měl a mohl.*

Podle odst. 3 *je kázeňský přestupek spáchán úmyslně, jestliže příslušník a) chtěl svým jednáním porušit služební povinnost, nebo b) věděl, že svým jednáním může porušit služební*

povinnost, a pro případ, že ji poruší, byl s tím srozuměn.

Podle odst. 4 se *za jednání považuje i opomenutí konání, k němuž byl příslušník povinen.*

Druhy kázeňských trestů upravuje § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého *příslušníkovi se ukládá kázeňský trest: a) písemné napomenutí, b) snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, c) odnětí služební medaile, d) odnětí služební hodnosti, e) pokuta, f) propadnutí věci, nebo g) zákaz činnosti.*

Podle § 186 odst. 7 téhož zákona, *kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.*

Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., zjišťuje osobní způsobilost příslušníka psycholog bezpečnostního sboru. Podle čl. 1 odst. 1 Pokynu generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 18. 12. 2006, č. 13 zjišťování osobnostní způsobilosti uchazeče nebo příslušníka provádí psycholog hasičského záchranného sboru.

Podle citovaných zákonných ustanovení postupoval krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele není důvodná. S tímto posouzením věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a proto odkazuje na podrobné a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku, k němuž – s ohledem na kasační námitky stěžovatele – dodává.

Nutno připomenout, že krajský soud zrušil původní rozhodnutí žalovaného o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti (ze dne 9. 12. 2007) ze dvou důvodů. Z důvodu nepřezkoumatelnosti jeho závěrů ohledně uložení kázeňského trestu pro nedostatek důvodů a dále pro hrubé procesní pochybení v odvolacím řízení. Krajský soud tudíž v nyní napadeném rozsudku postupoval správně a systematicky, když se nejprve zaměřil na to, zda žalovaný po vrácení věci a v novém rozhodnutí (ze dne 26. 2. 2009) vytýkané procesní nedostatky odstranil. Závěr krajského soudu, že se to v nyní napadeném rozhodnutí žalovanému podařilo, sdílí i Nejvyšší správní soud. Stěžovatel namítal, že nebyl informován o složení senátu poradní komise žalovaného o termínu a místě projednání svého odvolání. Ze správního spisu bylo však zjištěno, že o těchto skutečnostech informován byl, k jednání se však nedostavil. Správní spis obsahuje protokol z jednání senátu poradní komise, který je všemi členy senátu podepsán. Jelikož žalobce se jednání nezúčastnil, pak logicky jeho podpis na protokolu chybí. Rovněž bylo ověřeno, že žalobci byla dána možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, popřípadě navrhnout jejich doplnění, avšak ani této možnosti nevyužil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že tento postup žalovaného není v rozporu se služebním zákonem, či s obecnými zásadami správního řízení; ostatně v tomto směru stěžovatel námitku nevznesl.

Ke stěžejní námitce stěžovatele, že se krajský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, pokud shledal, že se stěžovatel dopustil kázeňského přestupku, který je mu kladen za vinu, Nejvyšší správní soud uvádí, že shodně s krajským soudem pokládá za prokázané, že stěžovatel se dne 3. 10. 2007 sice dostavil k vyšetření klinickým psychologem, avšak psychologickému vyšetření se odmítl podrobit pro jeho údajnou neobjektivitu a nedodržení nestrannosti s tím, že je ochoten absolvovat toto vyšetření na jiném mimorezortním pracovišti. Psychologické vyšetření ke zjišťování osobnostní způsobilosti stěžovatele proto nebylo zahájeno. Stěžovateli byla poté nabídnuta individuální psychologická péče, kterou téhož dne přijal - byla mu poskytnuta v době od 9:00 do 13:45 a psycholog se v ní zaměřil na redukci stresu formou dotazů k motivaci, pocitům a postojům, které vedly stěžovatele k odmítnutí podrobit se psychologickému vyšetření.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatel shora popsaným chováním porušil ustanovení § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, neboť jakožto příslušník bezpečnostního sboru porušil svou povinnost podrobit se na výzvu služebního funkcionáře psychologickému vyšetření za účelem ověření zdravotní nebo osobnostní způsobilosti k výkonu služby a tím se dopustil kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 služebního zákona, neboť úmyslně porušil svou služební povinnost a služební přísahu (slib). Podle § 2 písm. c) vyhl. č. 487/2004 Sb. je důvodem zjišťování osobnostní způsobilosti domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobily k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Zákon tedy nestanoví jako podmínku, že by bylo povinností služebního funkcionáře dotčeného příslušníka seznamovat s důvody, pro které je k vyšetření vyzval. Nad rámec uvedeného nutno dodat, že s ohledem na obsah správního spisu je patrné, že zde existovaly stížnosti různých příslušníků HZS Královehradeckého kraje na žalobcovo jednání vůči nim, takže zde existoval důvod pro zjištění žalobcovy osobnostní způsobilosti.

Nejvyšší správní soud tedy žalovanému přisvědčuje v tom, že nerespektování povinnosti uposlechnout výzvu (rozkaz) nadřízeného služebního funkcionáře podrobit se psychologickému vyšetření představuje neakceptovatelné porušení služebního slibu a služební kázně, k jejich plnění se stěžovatel zavázal v přísaze, kterou vykonal dne 15. 2. 2001 a v níž slíbil, že bude chránit životy a zdraví obyvatel a majetek před požáry a jinými mimořádnými událostmi, a to i s nasazením vlastního života, přičemž při plnění svých povinnosti se bude řídit ústavou, zákony a dalšími právními předpisy, důsledně plnit rozkazy a pokyny nadřízených a při svém jednání bude mít stále na zřetele obecný zájem, což samo o sobě může být postiženo kázeňským trestem odnětí služební hodnosti, aniž by vedle toho musel žalovaný služební funkcionář zvažovat i další z důvodů pro uložení tohoto kázeňského trestu, na něž je pamatováno v § 106 odst. 7 zákona o služebním poměru, jak to učinily v projednávané věci správní orgány obou stupňů.

Nejvyšší správní soud je nicméně stejně jako krajský soud přesvědčen, že správní orgány nepochybily, pokud uvedené chování stěžovatele posoudily podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru též jako kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, který je jednou ze skutkových podstat pro možnost uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry žalovaného i krajského soudu, že škodlivý následek je nutno spatřovat v možné demoralizaci příslušníků hasičského záchranného sboru, který je fakticky vybudován na organizačních principech obdobných principům v organizaci ozbrojených sborů, kde neuposlechnutí rozkazu či výzvy nadřízeného funkcionáře může mít daleko fatálnější následky než v jiných - vojensky neorganizovaných - institucích.

Nejvyšší správní soud poukazuje na přiléhavou argumentaci žalovaného, že u příslušníků hasičského záchranného sboru, jehož primárním posláním je ochrana života a majetku občanů při řešení mimořádných událostí, je každý článek v personální struktuře bezpečnostního sboru důležitý, jeho roli nelze podcenit a je tudíž nutno dbát na dobrou psychickou kondici příslušníků hasičského sboru, neboť ta přestavuje veličinu, na kterou je kladen velký důraz. Žalovaný v této souvislosti poukázal na nevhodný příklad chování stěžovatele pro ostatní příslušníky Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje. Zabýval se rovněž subjektivní stránkou jednání stěžovatele, kdy shledal, že kárný přestupek spáchal úmyslně. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje a dodává, že stěžovatel jednal minimálně v úmyslu nepřímém, neboť nepochybně věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost a pro případ a že ji poruší, byl s tím srozuměn.

Pokud stěžovatel vznesl námitku, že ani v napadeném rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem neodůvodnil přiměřenost uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, pak i v tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že tímto nedostatkem napadené rozhodnutí netrpí. Jak již bylo citováno shora podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru se kázeňský trest odnětí služební hodnosti ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období tří let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, a nebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedená v závěru služebního hodnocení. Správní orgán prvního stupně i žalovaný spatřoval kázeňský přestupek stěžovatele v tom, že se nepodrobil psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby, ačkoliv ho k tomu služební funkcionář vyzval a v odůvodnění svého rozhodnutí pak při úvaze o druhu trestu dospěl k závěru, že se jednalo o kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, jímž současně stěžovatel porušil služební slib. I odvolací správní orgán se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že za této situace je třeba pokládat za přiměřené uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, neboť žalobce svým jednáním naplnil minimálně dvě ze zákonem stanovených podmínek pro uložení tohoto kázeňského trestu. Krajský soud se s tímto posouzením věci ztotožnil a Nejvyšší správní soud jeho závěr sdílí, jak bylo rozvedeno v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje s ohledem na některé námitky žalobce, že žalovaný nezdůrazňoval, že by se žalobce měl dopouštět ještě dalších kázeňských přestupků a přehnaný akcent nevěnoval ani žalobcově osobnosti. Proto i Nejvyšší správní soud uzavírá, že v tomto směru nelze pokládat odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

S krajským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje též v tom, že stěžovatelem opakovaně namítaná údajná zmanipulovatelnost, neobjektivita, podjatost jeho posudkového hodnocení nemohla představovat překážku, pro kterou by stěžovatel nebyl povinen podrobit se psychologickému vyšetření. Pokud by stěžovatel z nějakého důvodu (např. jím uváděné údajné podjatosti) nesouhlasil se závěry psychologického vyšetření, pak mohl požádat o přezkoumání jeho závěrů v přezkumném řízení, které je upraveno v § 6 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů. Pouhé pochybnosti stěžovatele o objektivitě předpokládaného psychologického vyšetření, však v žádném případě stěžovatele neopravňovaly k tomu, aby nerespektoval rozkaz nadřízeného služebního funkcionáře a předem odmítl psychologické vyšetření podstoupit.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že žalovaný podle jeho názoru obešel ustanovení některých aktů řízení Generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky a poukázal na skutečnost, že výše uvedená norma – částka 29/2003 - mimo jiné zavazuje psychologa k tomu, aby plně informoval klienta o cíli a povaze hodnotícího terapeutického nebo tréninkového postupu; stěžovatel však takovouto informaci nikdy neobdržel.

K těmto námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že ze spisu nezjistil žádné porušení zákona o služebním poměru a prováděcího právního předpisu, kterým je již zmíněná vyhláška č. 487/2004 Sb., ze strany žalovaného. Při vypořádání se s touto otázkou nutno opětovně zdůraznit, že stěžovatel se dopustil kárného přestupku tím, že odmítl podrobit se na výzvu služebního funkcionáře psychologickému vyšetření za účelem ověření zdravotní nebo osobnostní způsobilosti k výkonu služby. Námitka stěžovatele tudíž nemůže být důvodná již proto, že stěžovatel žádné psychologické vyšetření nepodstoupil a nemohlo tak vůči němu dojít ze strany psychologa k porušení informovat jej o cíli a povaze hodnotícího postupu.

Námitka stěžovatele, podle které žalovaný v souvislosti s prošetřováním odvolání stěžovatele z funkce náměstka ekonomického úseku HZS Královéhradeckého kraje nerespektoval pravomocná rozhodnutí svých nadřízených ministrů vnitra ČR (např. rozhodnutí ve věcech personálních MV č. 43/2006, č. 63/2009, resp. č. 64/2009) pak rovněž není důvodná, neboť otázky související s odvoláním stěžovatele z funkce náměstka ekonomického úseku HZS Královéhradeckého kraje s posuzovanou věcí nijak nesouvisí.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, v níž vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nerespektoval § 78 odst. 5 s. ř. s. a neřídil se právním názorem vysloveným krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 14. 10. 2008, č. j. 30 Ca 13/2008, když se nezabýval námitkami žalobce a označil je za stěží přezkoumatelné. Shledal totiž, že žalovaný postupoval zcela v souladu s právním názorem uvedeným v naposledy zmíněném rozsudku, kterým krajský soud žalovaného zavázal k tomu, aby v dalším řízení dostatečně zdůvodnil, jaké skutečnosti jej vedly k potvrzení uloženého kázeňského trestu odnětí služební hodnosti a aby odstranil hrubá procesní pochybení v odvolacím řízení.

Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu se závěry krajského soudu a odstranil vady, jež mu vytknul krajský soud. Žalovaný při vydání svého nyní přezkoumávaného rozhodnutí plně respektoval procesní práva stěžovatele a přípisem ze dne 21. 10. 2008, č. j. HSHK-697-22/KŘ-2008, jej v souladu s § 174 odst. 1 služebního zákona uvědomil o jeho právech účastníka řízení. Rozhodnutí žalovaného pak bylo řádně a přezkoumatelně odůvodněno, jak na to již Nejvyšší správní soud poukázal výše.

Stěžovatel v odvolání namítal, že v rozhodnutí žalovaného uváděné skutečnosti o porušování základních povinností příslušníka jsou předmětem neuzavřených sporů s vedením Hasičského záchranného sboru Královéhradecké kraje. K této námitce žalovaný uvedl, že je stěží přezkoumatelná, neboť stěžovatel nespecifikuje, o jaké spory by se mělo jednat. Stěžovatel v odvolání rovněž připomněl, že v minulosti uplatnil opakovaně připomínky k nápravě nedostatků v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu služby. K této námitce žalovaný uvedl, že i zde chybí jakákoliv bližší specifikace a obecně zmínil, že stěžovatel podal řadu podnětů (stížností) kontrolním orgánům v nejrůznějších oblastech působnosti Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, není mu však známo, že by výsledky takto vyvolaných kontrolních akcí daly stěžovateli za pravdu. Nejvyšší správní soud tak má za to, že závěry žalovaného ohledně těchto námitek jsou dostatečně odůvodněné. S ohledem na jejich obecnost nebylo možné a nutné se s nimi podrobněji či lépe vypořádat. Nutno rovněž dodat, že nesouvisejí s předmětem věci.

K poukazu stěžovatele na celou řadu příčin rozporů mezi ním a žalovaným, v důsledku kterých došlo k jeho nedůvodnému postihu žalovaným ve smyslu § 77 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnosti, které stěžovatel v této souvislosti uvedl, a které tvoří převážnou část obsahu jeho kasační stížnosti (spočívají v tvrzených příkořích, diskriminaci a šikaně, kterých se vůči němu údajně žalovaný dopouštěl) přímo nesouvisí s předmětem posuzované věci, a proto nemohou mít na její posouzení vliv.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelem uváděné důvody podání kasační stížnosti oprávněné, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu